

”Det var sommar. Det var fest. Jag hade precis fyllt 19 år och var som mest odödlig i mitt liv. Jag hamnade i slagsmål. Färden efter hjälp, slutade i respirator”!

Sommaren 1992 var jag på fest hos en kompis i Degerfors. Framåt småtimmarna åkte kompisarna till grannorten Karlskoga 1 mil därifrån. Men jag ville fortsätta festen hos en annan kompis. På vägen dit hamnade jag i slagsmål. De hade slagit mig med järnrör. Kraftigt blödande sprang jag tillbaka till motorcykeln, enl. vittnen.

För jag minns ingenting från olycksdagen. Uppriven tog jag motorcykel, hjälmen var inlåst, berusad och färden gick mot mina kompisar i Karlskoga.

Färden slutade i stora Karlskoga rondellen, där jag körde omkull och landade med huvudet före i räcknet. Den första person som kom till olycksplatsen, en pensionerad militär sjukvårdare, kollade om mitt hjärta slog. Och det gjorde det. Sedan kollade han om jag kunde andas. Men jag hade svårt tungan baklänges. När han hade fått upp tungan kunde jag inte andas i alla fall. Då lyftade han mig upptill på ryggen, och då började jag andas. Då tänkte han att ”nu är luftvägarna fria”. Så då lade han mig ner igen. Då slutade jag att andas igen. Så han höll mig tills ambulansen kom.

När jag vaknade upp ur respiratorn efter elva dygn, började den tuffa kampen. Det var då jag tänkte **”Vilken otur jag hade som överlevde”**. Jag kunde inte gå, inte prata. Jag kunde inte ens hålla upp nacken utan stöd. Är det roligt att leva då? Att vara ett vårdpaket med oviss framtid.

Jag blev snabbt mycket bättre och fick tillbaka talet successivt efter ca en månad och efter ca två månader kunde jag gå. Men efter ca sex år efter olyckan började min huvudvärk komma. Efter åtta år fick jag epilepsi. Men det lider jag inte av idag för jag medicinerar mot det. Men huvudvärken har jag än idag. Jag har haft huvudvärk, varje dag, sedan år 2000.

Hur lever jag idag?

Jag har en lätt högersidig förlamning som gör att jag haltar, lite svårare att koordinera rörelserna, svårt att skiva med högerhanden, ständig huvudvärk, spasticitet mm. Allt detta för att jag körde berusad och utan hjälm.

Men jag hade mina vänner, min familj och ett stort stöd av olika myndigheter som hjälpte mig till mina framtidsdrömmar. Jag kämpade, upplevde motgångar, förändrade mina framtidsvisioner och drömmar. Men jag lever, har två underbara barn. Kan livet bli bättre? Ja, det kan det. Men jag har något att leva för – FAMILJEN OCH FRAMTIDEN!

**KARLSKOGA
KOMMUN**